

Lepo je in dolžnost vsakega naroda, da se spominja hvaležno svojih zaslužnih mož še za njih življenja ter da jih v njih delovanju tudi gmotno podpira. Kamen, ki ga zaveli narod kot spomenik na grob onemu, čigar ime zažari šele po njegovi smrti v vsej svoji velikosti, se mi zdi prava ironija, ako se v njegovem življenju ni brigal zanj, da je moral morda trpeti mnogo pomanjkanja. Zdi se mi prav tako, kakor bi hoteli s tem preprečiti, da bi ne mogel vstajati njegov duh iz groba ter jim očitati krivice, ki so mu jih prizadeli s svojo nebriznostjo za njegovega življenja. In takih primerov nam zgodovina našteva mnogo. Tudi Kuhaču je bila poslana trda postelja in je moral v življenju zaužiti mnogo grenkega. Priznati se pa mora, da se mu je hrvaški narod izkazal vsaj ob njegovi sedemdesetletnici hvaležnega s tem, da je svečano praznoval ta jubilej 15. dec. l. l. v Zagrebu. Pri tej priliki mu je vročil g. dr. Izidor Kršnjavi, bivši predstojnik bogočastja in nauke, narodni dar šesttisoč kron, da se mu tako vsaj nekoliko olajšajo njegova stara leta. Enako je slavilo tudi njegovo rojstno mesto Osek 15. januarja slovesno jubilej svojega krajana, in kakor se čuje, nameravajo tudi Hrvatje na Dunaju slovesno praznovati njegovo sedemdesetletnico meseca februarja.

Mi pa želimo jubilantu iskreno še mnogo let krepkega zdravja, da se mu izpolni njegova vroča želja, namreč ta, da dovrši svoje glavno muzikologiško delo „Hrvaška glasbena slovnica“ ter da vidi dozoreti sad iz semena, katero je položil on v domačo zemljo!

Kosec.

Travo kosil sem
z ostro kosó,
mislil na dečlo,
gledal za njo.

Ako ne mara
ona za me,
pa pokosim še
nadeje vse!

Vida.

